

STAY

WAWA

AR
NR

TM

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:

Távoli csillagok

John Jackson Miller:

Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:

Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpyshyn:

Revan

Paul S. Kemp:

Árulás

Sean Williams:

Végzetes szövetség

Drew Karpyshyn:

Megsemmisítés

John Jackson Miller:

Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpyshyn:

Pusztítás útja

A Kettő Szabálya

A gonosz dinasztia

James Luceno:

Darth Plagueis

James Luceno:

A megtévesztés leple

Joe Schreiber

Vesztegzár

Timothy Zahn:

Kirajzás

Alan Dean Foster:

A közelgő vihar

Steven Barnes:

A Cestus csapda

David Sherman–Dan

Cragg

Jedi próba

Matthew Stover:

Töréspont

Karen Traviss:

Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:

Tűzharc

Coruscant

Színvallás

A 66-os parancs

Klónháborús játszmák

Karen Miller:

Árnyak közt

Ostrom

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve

Perry:

Harctéri sebészek

Jedi gyógyító

Sean Stewart:

Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:

A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:

Kenobi

James Luceno:

Sötét Nagyúr

Karen Traviss:

501.

Coruscanti éjszakák

Michael Reaves

A Jedik alkonya

Az árnyak utcája

Sean Williams:

Tomboló erő

Joe Schreiber:

Halálosztag

Sean Williams:

Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve

Perry:

Halálcsillag

Michael Reaves–Maya

Kaathryn Bohnhoff:

Árnyjáték

Timothy Zahn:

Gazfickók

Timothy Zahn:

Hűség

Válaszutak

James S. A. Corey:

Tolvajbecsület

Martha Wells:

Pengeélen

Fejvadász háborúk trilógia

K. W. Jeter:

A mandalori páncél

Boba Fett kelepcéje

Matthew Stover:

Luke Skywalker

és a Mindor árnyai

Troy Denning:

A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:

A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése

Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:

Új rend

Sötét oldal

Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:

Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:

A múlt kísértete

A jövő látomása

Timothy Zahn:

A túlélők keresése

Paul S. Kemp:

Áramlatok

Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:

Sötét tanítvány

James Luceno:

Katalizátor

E. K. Johnston:

Ahsoka

Paul S. Kemp:

Sith nagyurak

James Luceno:

Tarkin

Beth Revis:

A lázadás hajnala

Timothy Zahn:

Thrawn

John Jackson Miller:

Új hajnal

Claudia Gray:

Elveszett csillagok

Alexander Freed:

Alkony század

Bizonyos szemszögből

Alexander Freed:

Zsivány Egyes

Christie Golden:

Inferno osztag

Kevin Hearne:

A Jedik örököse

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:

Utóhatás

Adósság

A Birodalom vége

Claudia Gray:

Vérvonal

Delilah S. Dawson:

Phasma

Alan Dean Foster:

Az ébredő Erő

Jason Fry:

Az utolsó Jedik

KÉPREGÉNYEK**Star Wars**

Skywalker lesújt

Leszámolás

a csempészek holdján

A lázadó börtön

A Harbinger utolsó

útja

Yoda titkos háborúja

A Sikolyok Fellegvára

Darth Vader

Vader

Árnyak és titkok

A shu-toruni háborúk

A játszmák vége

Vader lezuhan

Darth Maul

Doktor Aphra

www.starwars.comwww.szukits.hu

STAR
A Z U T O L S Ó J E D I K
WARS™

STAR AZ UTOLSÓ JEDIK WARS™

JASON FRY

Rian Johnson története alapján

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

Disney • LUCASFILM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: THE LAST JEDI

by Jason Fry

Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 2018

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.
All Rights Reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
OSZLÁNSZKY ZSOLT, SZENTE MIHÁLY

ISBN 978-963-497-468-0

Lektor: Barna Ildikó
Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella
Színre bontás, tipográfia: OMG Partner Bt.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János

Réges–régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

Miután az Első Rend végzetes csapást mért a békés Új Köztársaságra, Snoke Legfőbb Vezér harcba küldi kegyetlen légióit, hogy az egész galaxist leigázza.

Egyedül Leia Organa tábornok, és az Ellenállás maroknyi harcosa hajlandó szembeszállni rémuralmával.

Leia biztos benne, hogy Luke Skywalker Jedi-mester visszatér e sötét órán, hogy ismét elhozza a remény lángját.

Az Ellenállás azonban lelepleződik, és ahogy az Első Rend seregei lassan sarokba szorítják őket, a bátor hősök számára nem maradt más lehetőség, csak a menekülés...

Prológus

Luke Skywalker, oldalán a feleségével, a Tatuin lassan lehűlő homokján állt.

A nyugati láthatárt még mindig narancsvörösre festette a lemenő nap fénye, a keleti horizonton azonban már jól látszódtak a csillagok. Luke kíváncsian fürkészte őket, olyasvalamit keresve, amiről tudta, hogy valójában már rég nincs ott.

– Mit gondolsz, mit láttál? – kérdezte Carnie.

A nő szavaiból aggodalom csendült ki, de Luke, ha jobban odafigyelt, a fáradtságot is tisztán kihallotta.

– Egy csillagrombolót – mondta. – Legalábbis úgy gondoltam.

– Elhiszem – tette a férfi vállára a kezét Carnie. – Tudom, hogy te bármikor fölismersz egy ilyen... még verőfényes délben is.

Luke elmosolyodott, és az a réges-régi nap jutott eszébe a Tosche Állomáson, amikor lélekszakadva rohant be a kantineba, hogy szóljon a barátainak, két hajó áll orbitális pályán a fejük fölött. Carnie nem hitt neki, még akkor sem, amikor egy darabig Luke régi, elektromos távcsövével figyelte őket. Egy legyintéssel elintézte a dolgot, és az ikernapok perzselő forrósága elől már menekült is vissza az épületbe.

Fixer sem hitt neki, mi több, Biggs sem.

Pedig neki volt igaza.

Ahogy Biggs Darklighterre gondolt, aki elhagyta a Tatuint, és az otthonától nagyon-nagyon messze lelte halálát, lassan lehervadt arcáról a mosoly.

Biggs volt az első barátja... az egyetlen igazi barátja.

Igyekezett olyan gyorsan eltávolítani magától az emléket, ahogy a nedvesség párolog el a déli verőfényben.

– Kíváncsi lennék, mit akartak itt a birodalmiak – mondta Luke az eget fürkészve.

A Mos Eisley-i garnizon készleteinek feltöltéséhez semmiképp sem volt szükség egy csillagromboló méretű hajóra. Különösen ma, amikor béke uralkodott a világegyetemben.

Ma már szinte hadihajókra sem volt szükség.

– Bármi is volt, amit láttál, nekünk ahhoz semmi közünk – vonta meg a vállát Carnie. – Ugye?

– Hát persze – bólogatott Luke, de a tekintete közben végig a láthatárt vizslatta.

Az ilyesfajta óvatosság egy ideje már nem volt szükséges – két évtizede nem láttak már buckalakót ilyen közel Anchorheadhez –, de a régi beidegződésektől nehéz volt szabadulni.

A buckalakókból nem maradt más, csak egy maroknyi szikkadt csont a homokban.

Luke maga sem tudta, hogy ez miért szomorítja el.

– Ötödik éve gond nélkül és időben befizetjük a birodalmi adót – magyarázta Carnie. – És már az idei vízadót is megfizettük Jabbanak. Senkinek sem tartozunk semmivel, semmit sem tettünk, ami miatt bárki érdeklődésére számot tarthatnánk.

– Tényleg nem csináltunk semmit – értett egyet Luke, bár tudta, hogy manapság ez még nem garantálja az ember biztonságát.

Sokakkal – sokszor olyanokkal is, akik szintén nem csináltak semmit – történtek csúf dolgok. Olyasfélék, amiről aztán később senki sem volt hajlandó beszélni. Vagy legalábbis senki olyan, akinek volt egy csöppnyi sütnivalója.

Arra a réges-régi napra gondolt, amit olyan mélyre temetett, hogy kis híján már önmagával is sikerült elhitetnie, valójában meg sem történt.

A droidok és az a holografikus üzenet, amiben egy csinos, fiatal nő kért segítséget egy bizonyos Obi-van Kenobitól...

Carnie mindig azt mondogatta, hogy nem érdemes a múltat bolygatni, de a sötétségbe bámuló Luke újfent úgy találta, nem képes megfogadni a felesége tanácsát.

Aznap este, miközben Luke a nagybátyjával és a nagynénjével vacsorázott, a kis asztrodroid megszökött. Owen bácsi haragjától tartva Luke – a buckalakók jelentette veszély ellenére – megkockáztatta, hogy még aznap este a nyomába eredt. De aznap éjjel egyetlen taszken sem támadta meg, és Luke gond nélkül megtalálta és visszavitte a farmra a kis szökevényt.

Mire hazaértek, már hajnalodott, és az utolsó húsz méteren már tolnia kellett a terepsiklót, hogy föl ne ébressze Owen bácsit és Beru nénit.

Luke nemegyszer elgondolkodott rajta, mi minden történhetett volna másképp: megtámadhatták volna, akár meg is halhatott volna... és akkor bizony sosem lesz belőle ilyen talpraesett párafarmer.

De szerencséje volt – azon az éjszakán és a rákövetkező napon is.

A rohamosztagosok nem sokkal azután bukkantak föl, hogy Luke visszajött a déli dűnékre kirakott páracsapdáktól, amik már akkor is napi szinten okoztak főfájást a nevelőszüleinek.

És azóta nekem meg Carnie-nak.

Az őrmester már azelőtt a követeléseit sorolta, mielőtt lekaszálódott volna a harmathátújáról.

Egy csapat roncsvadász eladott maguknak két droidot. Hozzák ide őket! Azonnal!

Luke-nak szinte erőszakkal kellett kirángatnia a két droidot a garázból. A kis asztrodroid vadul sípolt és füttyögött, míg a protokolldroid egyfolytában arról magyarázott, hogy ő nem tehet semmiről, és megadja magát.

Több mint egy órán keresztül kellett a tűző napon állniuk, miközben a birodalmiak szétszedték és átkutatták a droidok memóriáját, és Owen bácsi hiába kérte őket, még azt sem en-

gedték meg, hogy legalább Beru néni a ház árnyékába húzódhasson.

Ekkor bukkant föl az öreg Ben Kenobi kopott, csupa folt köpenyében, egyenest a sivatag mélyéről. Olyan barátságos mosollyal beszélgetett el a rohamosztagosokkal, mintha a legrégebb, legkedvesebb cimborái lettek volna, és határozott hangon elmagyarázta nekik, hogy Luke papírjaiban egy apró elírás történt, és a fiú neve valójában nem Skywalker, hanem Lars.

– Így van! – bólogatott Owen is, miközben a tekintete összevillant a feleségével. – Luke Lars.

Ben maradt még egy darabig, és arról beszélt a rohamosztagosoknak, hogy sürgősen bevinniük Owent kihallgatásra – ezzel azonban már nem ért cél, és Luke nagybátyját a droidokkal együtt bekísérték. Még ennyi év után is tisztán emlékezett a kis asztrodroid kétségbeesett sikolyára, ahogy eltűnt a csapatszállító gyomrában.

Owen bácsit három nap múlva engedték ki, és míg haza nem értek Mos Eisley-ből, sápadtan hallgatott.

Hetek teltek el, mire Luke összeszedte a bátorságát, és megkérdezte, hogy számíthatnak-e valamiféle kompenzációra a birodalmiaktól. A nagybátyja csak dühösen legyintett, de a fiatalember jól látta, hogy Owen reszket.

A fejük fölött egy hullócsillag suhant át az égbolton, és a hirtelen mozgás zökkentette ki Luke-ot az elmélkedésből.

– Most mire gondolsz? – kérdezte Carnie aggódón.

– Arra, hogy megöregedtem – túrt már majdnem teljesen szürke szakállába Luke.

– Nem te vagy az egyetlen – mosolyodott el kesernyésen Carnie. – Nézd meg az én hajam!

Luke azonban továbbra is a sötétséget fürkészte.

Ben Kenobit soha többé nem látta, de volt egy szóbeszéd, amit még a szabadszájú párafarmerek is csak félve mertek terjeszteni... azt beszélték, hogy egy éjszaka birodalmi vadászgé-

pek repültek el a jundlandi sivatag fölött, és felrobbantották a vén remete házát.

Anchorheadben persze csak legyintettek erre, Luke azonban már nem vette ennyire félvállról a dolgot. Azok a rohamosztagosok valóban jártak a farmjukon, és valóban elvitték a droidjaikat.

Aztán néhány héttel később Biggs családját is bekísérték, és a Darklightereket soha senki nem látta többé. A farmjuk azóta is ott áll üresen – legalábbis az a kevés, amit a buckalakók és a javák meghagytak belőle.

A hetekből hónapok lettek, a hónapokból évek, majd végül évtizedek. Kiderült, hogy Luke egészen jól ért a gépekhez, és kiváló érzéke van hozzá, hogy a lehető legjobb üzleteket kösse. Mintha csak előre megérezte volna, hogy kinek, mikor, mit kell mondani. Annyira, hogy egy idő után az anchorheadi kocsmában már csak *Szerencsés Luke*-nak nevezték a háta mögött.

Carnie is látta ezt, úgyhogy otthagyta Fixert, aki munka helyett egyfolytában csak a száját jártatta, és hozzáment Luke-hoz.

Egy darabig együtt dolgoztak Owen bácsival és Beru néni-vel, mielőtt megörökölték volna tőlük a farmot, és továbbvittek volna a családi vállalkozást. Gyermeük sohasem született – olyan fájdalom volt ez, amit nagyon mélyre temettek magukban, és igyekeztek úgy tenni, mintha ennyi év után már nem nagyon zavarná őket –, de kettejükre is épp elég keményen dolgoztak, és a párafarm adott annyit, amiből viszonylagos jólétben élhettek.

Luke azonban időről időre még mindig álmódott *arról* a lányról, akit csak a hologramon látott, és aki Obi-van Kenobit kereste. Múlt héten is arra ébredt az egyik reggel, hogy biztos benne, az asztromechanikai droid a garázsban várja, és végre hajlandó *végig* lejátszani azt a bizonyos üzenetet.

Valamiért úgy érezte, fontos lenne végighallgatnia. Mintha lett volna benne valami, amit kifejezetten neki szántak.

Miután a rohamosztagosok elkobozták a droidokat, Luke biztosra vette, hogy sohasem fogja megtudni, ki is volt az a titokzatos, fekete hajú nő... de tévedett. Hetekig azzal volt tele a HoloHálózat, hogy Leia Organa hercegnő a kivégzése előtt még nyilvánosan bocsánatot kért az árulásáért, és a Birodalom iránti hűségére szólította föl a polgárokat.

Érdekes módon a hírek sohasem közöltek felvételeket a hercegnőről vagy a kivégzéséről, így Luke emlékezetében is úgy maradt meg, ahogy abban a holoüzenetben látta. És az sohasem derült ki, miért próbált a hercegnő olyan kétségbeesetten felkutatni egy vén tatuini remetét.

Mert bármi is volt a célja, azzal kudarcot vallott. Az Aldeeraan – a Mon Calával és a Chandrilával egyetemben – mára nem volt több aszteroidamezőnél. Az a harci állomás semmisítette meg őket, ami egyszer és mindenkorra véget vetett a szeparatisták jelentette veszélynek, csírájában fojtotta el a felkelést, és végre békét hozott a galaxisba.

Vagy legalábbis megszüntetett mindenféle konfliktust.

Csak most figyelt föl rá, hogy Carnie a nevéen szólítja – és már nem is először.

– Utálom, amikor így nézel – mondta a felesége.

– Hogy nézek?

– Tudod, mintha valami nem lenne rendben. Mintha becsaptak volna, és az egész életed egy hatalmas tévedés lenne. Mintha úgy gondolnád, hogy neked is el kellett volna jutnod az akadémiára, mint a barátaidnak. Mintha te nem ide tartoznál.

– Carnie...

– Mintha nem ide tartoznál, *hozzám* – mondta a nő sebzetten, aztán szomorúan átkarolta magát, és hátat fordított Luke-nak.

– Tudod, hogy nem így gondolom! – mondta a férfi, majd Carnie vállára tette a kezét, és próbált nem tudomást venni arról, hogy a felesége összerándult az érintésétől. – Ez egy jó élet,